

Միպիլ

Արտույտին

Մարգարտաշող մըշուշն հագիվ փարատած
Ծաղիկներուն թարմ լանջքերեն գունավառ,
Արևելքեն կը հեղեղե բոց ու կայծ,
Ծիածանի անձրև կ'իջնե լեռն ի վար,

Անդորրություն է դեռ անեղծ գիշերվան,
Դեռ խզված չէ մեծ լրությունը ցայգուն,
Առէջքները լուռ անուրջ մը կը հևան.
Բույնն է քաշված արդեն շղջիկը անքուն:

Ու կ'արթաննաս ճաճանչներումեջ, արտո՛ւյտ,
Անդրաշխարհի երագներեդ արփավետ,
Չոր կը բերեմ սրփռել օդին մեջ կապույտ՝
Քու խանդավառ, սիրասարսուռ երգին հետ:

Լույսն հոգին է, և դուն հոգին ես լույսին,
Առանց քեզի եթերն համայն կ'ըլլա լուռ.
Թռչունները անտառին մեջ կը խոսին,
Մինչ երկինքն երգիչն ես դուն քաղցրալուր:

Ու կը թըռիս, բացած թևերդ անհունին,
Դեպի վերին բարձրություններն անմատույց.
Քոզի համար ոլորտները թումբ չունին,

Եվ մատախտողն ու ամպերն են անհագույց:

Հրճվանքն ես դուն սրտին հույսով բաբախում,
Տենչանքներով արբշիտ հոգին սրլացիկ,

Որ լույսին մեջ կը թևածես օրն ի բուն
Միշտ անհատնում հեշտանքով մը երջանիկ:

Ի՛նչ ըզգվխիչ, վրսեմ տեսիլք մը անհուն,
Կը թովեն քեզ անդունդներեն անծանոթ.
Ի՛նչ հուզումներ արդյոք հոգիդ ըզգայուն
Կը լեցրնեն այդ երգերով եռանդոս...

Սրլացի՛ր միշտ, մեր երկրեն վեր բարձրացիր
Գեղեցկությանց ու սրբությանց հետագոտ.
Ազնիվ սիրտեր երբեք քեզ չեն նախանձիր.
Քու կյանքդ լայն հորիզոնի է կարոտ:

Գուցե այդ խուլ վազքեղ հոգնած, անխրվիրա՛
Կամ ամպերու սառ ըստվերեն հալածված
Օր մը իյնաս, ավա՛ղ, հողին վրրա բիրտ,
Թևատ, տրխուր և հիասթափ գետնամած:

Եվ սողուններն ու միջատներն երկրաքարշ
Մոտենալով անգոր մարմնույդ ուժասպառ
Ծաղրեն խոյանքդ որ մնացած է անշարժ,
Եվ խրրոխտ երգդ հատած, մարած, հոգեվար:

Ի՛նչ փույթ. դուն միշտ երկինքին մեջ ապրեցար,
Խանդոտ հոգվույդ սուրբ կոչումին նվիրված:
Մահն օրենք է, և երանի՛ քեզ հագար
Եթե կ'ըլլաս գոհ քու սիրույդ հաղթապանծ:

